

Nestor KA
FÉNYMADÁR

Nestor KA

Fénymadár

versek

Elektronikus változat

2004-2007

Rendeld meg nyomtatott változatban:

heka@heka.hu

ár: 2 000 Ft

Az elektronikus kiadás kereskedelmi forgalomba
nem hozható!

© Nestor KA
Kiadja: Hotel Black & White
2008.
Borítóterv, grafika: Kopcsó Andrea
(NKA)

MEZTELENSÉG

PITYPANG

Elvirágzott a pitypang,
pelyhes magvát vihetné a szél,
de az csak
szorítja mindet magába,
hiába tudja:
új életnek kell a hely.
Míg a vihar szét nem tépi
nem ereszt ő egyet sem el.

Süket csönd kell, hogy értse,
Lágy szellő, hogy higgye,
Orkán, ami borzolja szét haját,
s talán vigye el őt magát.

Siófok, 2004.

AZ IDŐTLENSÉG ROMJAI

Telihold van és egy repülő
kondenzcsíkot húzott felette.
Vonalat rajzolt, a gömbölyűnek
karimát,
egy egyszerű kétdimenziós
perspektívát.
Ültek az utasok és húzták
a csíkot: érintő vonalat
amit csak én látok.
Az eget nézed
én holdat csodálok,
ha naplementét nézel
én hajnalban állok
s a napra várok.
Illatos tollruhám, indulok

valahová, ahol álmaimban járok,
ahol másfajta határok,
nincsenek is számok.
Ha látok egy bimbót kinyílni,
a szirmok közül
ezernyi apró szentjánosbogár
repül az égre
lámpásukban a bánat világít:
elég egy éjre.

Ma rád gondolok és ez
nagyon is jó; csak azért, mert
rájöttem, hogy tudom a trükköt
előre,
amit holnap megmutatsz
vagy egy másikat,
de nem nekem
-és ezt csak neked engedem.
Valami furcsaság okán
egy vagy velem és megint megértem,
hogy mitől repül a papírgolyó
és megtudom egy napon,
hogy hová rohan az a folyó
amiről csak azt tudni mi
folyik benne, s csak én ismerem
hogy merre, de egyszer indulok

valahová ahol, álmaimban járok,
ahol másfajta határok,
nincsenek is számok.
Ha látok egy bimbót kinyílni,
a szirmok közül
ezernyi apró szentjánosbogár
repül az égre
lámpásukban a bánat világít:
elég egy éjre.

Győr, 2005.

GULLIVERNEK

Talán csak annyi a titok,
hogy mindig légy akkora.
A nagytól félnek a törpék,
ezért kicsi legyél,
máris értenek..

Ha pedig a világ tágul, nőni kell vele,
mert ahol mindenki magasan szárnyal,
csak akinek eltörik kerül oda,
ahol észre tudja venni, hogy valaki még nem akkora,
mint ahová mennie kell.

Ehhez hit vagy szerencse kell.

Győr, 2004.

HARMATCSEPP A FŰSZÁLON

Tündér ült a domboldalban
mellette kicsi varázsgömb.
Nem az övé, csak úgy az égiektől kapta,
hogy mire maga se tudta.
Csodákat tehetett volna, de a játék
túl szép volt, a tündér meg gyerek,
üveggömbként nézegette és ha éppen csínyre
támadt kedve,
Jól megrázta míg felborult benne a hajó:
Igazi játék, műanyag kacat
Mert az a bárka mindig felül maradt.

Így unta meg a mágiát,
pöckölte a völgynek,
gurult, széthasadt, tovaszállt
akkor érezte úgy magát
talán ő is tehet csodát.

Győr, 2004. október

ZÜMMÖGNEK

Nehéz szívem
egy szögre akasztom,
üres tekintetem
odaszegezem,
a fejembe költözött
darázshad is suttog,
de mindegyik más
már nem is figyelem.

Zümmögnek csak,
a szívem meg dobog,
az élet meg szép
szeressék hát azok,
akiknek befér
minden belefér,
én meg majd élek:
köszönöm félek.

Győr, 2004.

MEZTELENSÉG

Gyertek, gyertek
csináljunk egy képet
legyünk rajta
meztelenül szépek.

Veletek jó
soha nincsen semmi
ami eltakarná
hogyan az élet mennyi

szépet adhat, s ki
mit talál hozza
mindig beletesszük
abba a nagy tokba.

Amit majd egyszer
ha eljön az ideje
borítunk a világra
mindenestől kifele,

persze nem egyszerre,
ki mikor akarja,
annak a toknak
nincsen ügysem alja.

Nevetünk csak rajta.

Budapest-Győr Intercity, 2004.

ROMOK

Volt a ház
lovaknak
raktak bele ablakot
vadaknak

beomlott a fala
de valahol élni kell
kipótolták téglával
olyanra ahogy azt kell

és az élet megy tovább
de az idő még sem áll

ami sosem volt olyan
az a mindig változó
háznak újra nem való
hiába néztelek
többre mégsem értelek
penész szagú falakon

összedőlt a vasbeton
szél szalad az ágyakon.

Betörött ablakod elé
szekrényed hiába rakod
kifogyott a meleg
és a sötétet veszed
állandó hűségés
lesz neked

megfagyhatsz.

Győr, 2005.

AJÁNDÉK

-Újévre kaptam hajót vízből..

Megtalált egy érzelem
fésületlen értelem
lakik a hajón
aminek én szelleme
vagyok csak.

Nincs ott semmi
csak a gondolat
érteni csak ennyi
légy víz te magad
értem már magam.

2005. január

ÉLETSZAGÚ VIRÁG

Szeret-nemszeret-szeret
szeret-nemszeret-szeret

A világ egy nagy margaréta
tépkedd szirmait
tudd, hogy mikor szakítottad
tudd, hogy mi van itt

a kezekben mikor mondod:

Szeret-nemszeret-szeret
szeret-nemszeret-szeret

Szépen lassan mozdul a kéz
nézd mit felel
mielőtt a másikért nyúlsz
miért nem engeded el

a kezedből mikor mondod:

Szeret-nemszeret-szeret
szeret-nemszeret-szeret

Az életszagú virág szirmot
tépkedni kell
Hátunk mögé dobjuk
aztán megszorítjuk

a következőt miközben mondjuk:

Szeret-nemszeret-szeret
szeret-nemszeret-szeret

Győr, 2004.

TALÁNY

Fényes a selyem,
ha nézem fonalát,
mindenki kezére
lehel egy karikát.

Lágyan tekeredik
összeköt a szál
mindenki odatalál.

Futnak a réten,
te állsz középen,
húzod a vödröt,
de valaki meglök.

Lágyan tekeredik
összeköt a szál
mindenki odatalál.

Valamit érzek
talán ezek félnek:
mindig inni kérnek,
de kezükben a pohár

papír talán.

Győr 2004.

TITU

Titu titti tu
Szitu titti tu

Ez az a dal, amit
nem éneklek el
nem tudhatja meg az
a sok ember

Titu titti tu
Szitu titti tu

Nem fogom soha elénekelni
ti sem fogjátok megfelelni..

Titu titti tu
Szitu titti tu

Siófok, 2004.

LÉGHAJÓ

Utazni voltam
egy furcsa léghajón
ketten fújtuk fel
attól repült el.
Tényleg jó,
mert értünk jön
és újra felrepít,
de kapitánya nincsen
csak egyszerűen így

van valami

amiről már tudom

úgy kell végigélni,

hogy csak kölcsönben kapom.

/Baka Petinek miután nála jártam 2004. /

HALOLAJ

Odajön, elszalad,
demilyen a ravasz
jobb, ha nem
jobb ha kér
de neki csak az ész
csak a fej, csak a máj

csuka mááááj,

az, ami
nem pakol soha ki
kell asz ész
kell bizony
ez egy ilyen
jó viszony

Hintaló kéne ma
egy kis csikó
húdeha
felborul a vitéz
mimarad, csak az ész
csak a fej, csak a máj

csuka mááááj...

Győr, 2005.

KÉRDÉS

Szamártejben fürödtem
mióta megszülettem,

aztán valaki szólt
-ha tudnád...
milyen jó, ha langyos
és nyakig merülsz benne..

mentem

-kimásztam én hülye-
ülni mellette

csodálni a partról,
lábujjammal fröcskölni
másokat

míg ki nem száradt a

medre.

Talán holnap fejest
ugornék bele. Na igen
de hogyan hihetném el
hogy még mindig tele..

-ugorni kell, aztán elválík
szólt most megint valaki.
Tudom, hogy jól tudja.

Seggel már ugornék.
De az nem én volnék.

Vagy igen?

Győr, 2005.

KIMARADT

Elszalasztott gondolatok,
ki nem mondott képek,
kísérnek az oldalt növő
fücsomók is szépek,

Kiszaladhatna
kiszaladt
kifelé jönne kérem:
kimaradhatna kimaradt
most már én nem is értem..

Elvágódás a kavicsok,
eldobták őket régen,
elmesélhetnék remeték
hová húzódtak éppen.

Kiszaladhatna
kiszaladt
kifelé jönne kérem:
kimaradhatna kimaradt
most már én nem is értem..

Győr, 2005.

HA FÉLEK

Arany napsugár
hol lesz az égen
hogya a fákon
szűrődve vész
az árnyék a lét
a fény a vágy
félek ha így marad
nem kell tovább
élni a földön
vagy keresni mást

hol a határ a változó
az alakuló a megváltó
honnán tudom hogy türelem
kell vagy menekülés

keresni tovább mitől a kék
sárgába ér és egyforma szép

egyformán érezhetünk kinézünk
minden pislogó babát ültetve
kérünk koccintunk pohárral
aludni térünk.

Öregkorom legyél olyan
mint vihar nélküli ősszel
a fák.. ha fekszem a fűben
nézem az égen a kéken
az aranyló sárga levél
üzenje át
a napsugarát.

és melegítsen

a télben.

Győr, 2005.

KÖNNYEBBÜLÉS

Egy ideje csak lebegek
a búzamező felett,
bármikor jöhet egy hirtelen
jött ötlet :
egy kis időre,
azokat a fekete szárnyakat
amiket nem a hátamon hordok,
nem egyszerre görbítem és nyújtom,
ha csak az egyiket, akkor
oldalra megyek, s nem történik semmi se

csak köröket rajzolok az égre.

Győr 2005.

HA FÉLSZ

Az angyala
nem maga
hanem a furcsa
örömanya

ami szúr
az ajtaja
de csak ha félsz
vési bele
tüskéje magát
a bőrödbe

lesz ez így
és még amúgy
szeretni mindig
csak ugyanúgy

ami kér
az ajtaja
de csak ha félsz
tüskéje lesz
szűrni tovább

az angyalát.

Győr, 2005.

FEKETE - FEHÉR

Fehér madarak
fekete madarak

fehérek repülnek
feketék magot szednek

fehér vagyok
de feketékkal szedek
magot

a fehérek vadásznak
a feketék félnek
mindig enni kérnek

fehér madarak
fekete madarak

fehérek repülnek
feketék magot szednek

fehérek megeszik
a feketét
feketék kérnek

fehér madarak
fekete madarak

fehérek repülnek
feketék magot szednek

fehérek szépek
fehérek párban élnek
feketék nem tudják

milyen fenn az élet.

Győr, 2005.

KÖLTÉSZET-NAPI SZÓRENDEZÉS

Címe nincs, csak pár sor
A festő megkíván egy nőt,
aztán lefesti százszor.

Máskor ecsetet márt a tengerbe, a nőkbe,
vágyba, ólba, sárba.
Aztán egyszerűen kirakja
az egészet egy fára.

A költő ugyanezt csinálja.

A világ nagy titkait húzza át a tú fülén
hogy megvarrja a nadrágot,
mert boci-boci megfázott.

Budapest, 2005.

VÍZVÁLASZTÓ

ÁLOMFOLYÓ

A folyó jött értem
álmaimban,
mesélt és táncolt velem
úsztunk együtt szerelmesen.

Elmondom neked, ne hibáztasd
magad, őt figyeld:
Lágy sodrása
a gyarlóságot mossa, és viszi
messzire, ha engeded.

Mindent elfogad,
és támadhatod bármilyen
trükkal, kacsázó lapos
kővel, a végén úgyis
magába engedi, elnyeli, görgeti,
simítja gömbölyűre, egy boldogabb
teljesebb időre, ahová épp való
az ilyen.
De vigyázz, amikor
válaszáért őt keresed,
ha sokat kell tanulnod
legyen tutajod rengeteg,
mert a haragod gyorsan
megmutatja,
megölnék az örvények rajta.

Budapest, 2005.

A HÁZRÓL

-Cacának

Sehol nincsen otthonod
ezt már jó régen tudod

megettévesztő lehetett

az a név mi fogva tart
vándorútra nem zavart
elmereng a félelem
nem kérem de nézhetem
könnyes szemmel fölkapar

ahogy süllyedő hajó a baj
nem kell horgony kések állnak
mindig onnan ahol várnak
kár belé a bármi már
te csak úszhatsz ennyi jár

amikor gomba kalapját veszem
látom, miként kacsint a félelem.

Győr, 2005. március 7.

A NŐRŐL

-Cacának

Szép a kék
de szebb a föld..

neked minden meggyötört
madár szárnya eltörött,
mert az angyal repülés
hozhatná a földet és
olyan egyszerű lehet
az repül kinek lehet
aki pedig lent marad

képzeltetne holdakat
nyugodt sötét ég alatt
vékonyat és vastagat
mindig egyet, változót

örök szépet álmodót.

Győr, 2005. március 7.

SZERELMES VERS

Egek, azt gondolod,
hogy vége?
Türelem vagy fáradozás
az ára,
ilyet még nem tettél senki
asztalára?
Elnémult valami
ami életet zengett
a sípot mi olyan szépen
dalolt a zsebedbe
tettet,
vagy csak akkor fújod,
ha a szabadságod érzed
és most félted?
Csend amelyben mindent
megérték,
nekem csak ez van
mit megoszthatnék véled..

A világot elfedő selyem
érezni engedi,
csak elképzelni mit rejt
az anyag, megnézni
mégis más volna,
mert mostanában arra
gondolok, hogy az
istállóban nincsenek lovak

a templomokból elköltöztek
az angyalok, az emberek nem
házakban élnek, és a mesterségek
nem olyanok, amit a lélek
ragyogva él meg.

Készültem valamire
és tudom baj, hogy
egyedül nem nagyon érdekel.
Most kéne, nem a földön járva
nem a bizonyosat várva.
Nekem minden olyan egyszerű
ha nem törvényszerű
Ha nincsenek határok
határtalanná válok,
nem egy szabásmintára várok,
de a kíváncsiságod
sokat jelentene
ha lenne, magától omlana le
a selyme és vetkőzve állna

veled is egyformának látva.

Győr, 2005. május

KÖZÖNY ÉS VÁGY

Úgy táncol
ahogy én mozdulok,
olyat keres
amilyen én vagyok,
ha az utamat járom
boldoggá teszem.

Fekete közöny
hozd őt közel
ezt kérem én,
mert ahol vagyok
azt hiszem
tetszik de
nem érem el.

Annyi minden van
amit nem tudok
de valamit nagyon,
hogy most éppen
felesleges vagyok.

Fontosnak lenni..
talán ez a titok.

Szigetmonostor, 2005.

A KACSA

Kacsa csak egy van
egy íz a szájban
egy roppanás
egy érzés
egy olyasmi féltés
hogy már csak ez van
ez az utolsó
jóllakni most
és még egy kicsit túl is
éhezve is tartson
hogy volt is.
Mevolt a kacsa
és milyen sokszor
legyen ez hála
azért mi mállha
s ha sülve-főve
jó is, ne bánjam
hogy nincs is.

Győr, 2005.

TŰKAZALBAN SZALMÁT

Ne tanítsanak a gyerekekkel
kívülről verseket!
Az tanulja meg akit
érdekel, a segítség
arra kell, hogy repülni
tudjon a költészet szárnyain
de csak kit érdekel.

A szorzótábla arra való
hogy kívülről tudjuk,
de hogy lehetsz szabad
Veres Sándor nem azért
árulta el, hogy az iskolában
a gyerek fejből mondja el
-aki még nem is toltta el.

A versekkel játszani kell,
fűjni a széllel
s míg Petőfi alsóba jár
rabláncaira esküszöm
elvesznek valamit, amit
újra megtalálni fáj
és csak úgy lehet, mint

tűkazalban szalmát..

Győr, 2005.

DEPRESSZIÓ

Vagyok.
Napok-
nak tűnő perceket
kergetek

tekergetek

időfonalat hajamként az ujjamon

És?

Győr 2004.

HOVA TOVÁBB

Nem igen, de nem nem,
akkor ez mit jelent?
Valami bizonytalan jel
lehet mostanában a fejemben.

Valami bizonytalan,
amit nem ismerek
valami olyan, amit
meg kéne tanulnom veled.

Na ugyan már
hova tovább!

Ti ördögök
mindig itt vagytok
velem és magyaráztok
a fülemnek, de olyan
furán, hogy a hangotok
nem tudom különvenni
a többitől, ami csak
arról zengene:

azt hiszem kár
hogy nem bírom tovább...

Na ugyan már
hova tovább.

De tovább? mert
ezt sem tudhatom,

mondanod kéne
a fejemnek, még ha olyan
sután, a hangod akkor
is különvenném
a többtől, ami
arról zeng nekem

na ugyan már
hova tovább.

Szigetmonostor, 2005.

NAGYVÁROSI KÉPEK

Elmondanám de félek is tőle
ha városban járna a szép zöld madár
felröppenhetne, de nem énekelne
-csak utcákon nézne.

Hazarepülve a házakon túlon
énekelné a város nyomorát
a fényesen villogó neonok kékjét
-reklámok szépjét.

Moziba menne és inná a kólát
berúgna este ha jön a sovány
kurvákat kérne, táncolni kéne
-valamit félne.

Fejfájós, fázós reggelek, évek
eltékozolt színes tollruhák
mégiscsak erdő, mégiscsak ének
-valamit érek?

Tiszta szívű ez a nyári madárdal
fehér frakkban a nagy jelenés
fehér haján fehér cylinder
-és viccel.

Ki ez az ember és mi ez az élet
pórázon tarja a sült malacát,
éhes és szaftos tőle a lélek
-nagyvárosi képek.

JELEK

A mesterséges fények
mindig olyanná teszik
a létet,
hogy azt hiszem
egyformán jól élek,
és akik
erről eszembe jutnak
jelenleg
férgék,
de az idő
most is dolgozik.
Óriássá leszünk
nekünk jó lehet,
ha valami
elromlik
megjavítani nem lehet,
próbálkozunk,
de az idő
erre nem felel,
amit a fejünkbe
vettünk,
azt csak ott kezdhetjük
el, ahol abbahagytuk
erre nincsen
módszer.
Ezt csak akkor érted,
ha magad is

földben rágó,
idétlen motoszkáló,
felejthetetlen
tetemet rágó,
villámokkal verve,
rágó idegekre
támaszkodsz
nevetve,
mert a baj
előre mondja magát,
csak észrevenni
nehezebb
mint ismeretlen
jeleket fölfedezni,
mert az állandó
unalmas kezd lenni.

Ez van,
ez már olyan régi
mégiscsak
át kéne élni.

Szigetmonostor, 2005.

LÁNYREGÉNY

Olyan az a sárkány
amelyik jöhetne
hogymutasson
valamit,
ismeri az erőt
ami elégeti
a világot,
de csak forróságot
ad ki
a nyelve hegyén,
valami komolyan
felkavarót,
szeretget, a szárnyán
nincsenek rojtok
csak egyszerű formák
melyekkel repülni kell
-vihetne a hátán-
a legmagasabb hegyre,
onnan a völgy felett
a lába a folyóba érne,
a tengerbe alá merülne
egy picit tovább
mint gondolom,
és mire éppen megijednék,
hogyezt már nem bírom,
mármáshol járnánk.
A város felett,

néznénk a furcsa
embereket,
mert odavinne,
ahol még nem jártam,
ahol csupa furcsa
ruhában járnak,
fürdenek mocsokban,
élnek a sárban,
és hálát adnék
hogy én a mesében élek,
sárkányfüvet gyűjtök
a legnemesebb lénynek.

Szigetmonostor 2005.

SZOMJHALÁL

Nem evickélünk,
csináljuk,
ordít hogy
te olyan vagy.
Valami
éppen ott van, ahol
lennie kell,
valaki éppen megfelel.
Nem sodorhat már
a messzeség,
nem figyelhet már
az öregség,
elképzelt ház
téglafala
dől a kötelekre
amik arra valók,
hogy fölfedezd
a hegyeket, de te
éppen ezt temetnéd.
A múlt ami
semmire nem való,
s aki tenné helyre
nem néz át rajta,
de túl amott
a halak
ostobán
hálódba raknak egy

nagy csodát,
kinéznék, de nem
a felszínen,
csak a háló
az ablakuk,
nem akarom hagyni,
de jól amott
megmondja a vén fa most.
Unottan nézem csak,
hogy valamit összetörsz.
Már nem várom el
hogy vigyázz,
már mindegy is milyen vagy.
Én szavak nélkül nem élhetek,
megtanulhatnék
bánni veled,
de az nem én volnék
és te sem ezért szeretsz.

Két csapból
folyik
a hideg víz,
mindegyik arravaló
amit kimondani
veled sosem lehet.
Helyette
laboratórium
lett az életem,
ph érték,

klóros tapasztalat,
felületi mérték,
sok-sok kézzel fogható
adat,
mire kiderülne
hogy minden rendben
marad,
szomjan halok édes
s csak arra gondolok:
-milyen is volt
a legutolsó pohár
de az már a múlté
ez a halál.

Szigetmonostor, 2005.

KÍ-VÁN CSI-GA

Játék ez nekem
csak egy mozdulat
ha érinti
az ujjam
a szarvadat
behúzod félve
de csak egy
gondolat erejére.

Az életösztone
nem engedi
hiába fáj neki
ha megnyomom,
szarvait
újra kinyomja
és ezt soha
meg nem unja.

Ettől gondolom
hogy jobban
tud élni, mint
az emberek
a kíváncsiságot
soha ne nyomja
el a tapasztalat
ez a legfontosabb.

Szigetmonostor, 2005

VIZVÁLASZTÓ

Fogadott némaság
régfeledett bűnök
bölcsőjéből kelő
szónélküliség

elgémberedett

ézelmekből épülő
viskót ne hagy
napsugár, ha éred
fénnyé lesz megint
mi az árnyékot veti

megvédelmezed

nem kell a sár
tapasztani nem kell
semmi fogható
érezni és érteni

elgémberedett?

nem mesél a halál,
fojtogatja..
reménnyel teli
a fuldokló kéri már

megvédelmezed?

nem kell..

csak világíts neki!

Győr, 2005.

ÖRÖM

Valami szél zúgott
a gáton
vitorlát bontok a
szörfdeszkámon.

Fújja, fújja dagad a hasa
repülni lesz jó vagy csak
a laza vásznat szaggatja
szét.

-kérem a hangyák
másszanak el
nincsenek morzsák
nincsenek csontok
kalandra fel-

Nem bosszantó, leskelődő,
csáprángató, idegesítő
megjelenés

bennem a meleg
meglepetés.

Győr 2005.

AMIKOR A KÍGYÓ MONDTA MEG

Amikor Ádám és Éva
fejükbe vették,
hogy ők egymásnak
kellenek, elveszett
a tisztelet.

Tisztelték a természetet,
beszéltek az állatok nyelvét,
de egymásnak többé nem
adtak életjelet.

Amikor a kígyó mondta meg
akkor minden odaveszett,
ami csak kettőjüknek
teremtett.

Még az Isten sem mondja
meg, hogy miért vannak
a dolgok, mindenki egyedül
érti meg, de amikor
emberek egymásnak kellenek,
elvész a tisztelet
és mindig egy másik mondja meg
és akkor minden hiába volt,
mert a megértés odaveszett.

Győr, 2005.

A SZÁJHARMONIKÁS

Olyat láttam,
amitől elhittem,
hiszem,
hogy amit fújni kell,
azt csak igazán lehet.
A tüdő túl közel van a szívhez
talán onnan a ráhatás,
hogy amit fújva tesz
az ember, azt őszintén
kell, különben bennmarad..

Kipróbálni kéne
hazudni valamit fújva,
-fújtam
így beszélni nem lehet,
s miközben fújtam arra
gondoltam, hogy így hazudni
nem tudok, igazat gondolok
az a szájharmonikás a múltkor
komolyan érdekelt, de az csak
egy pillanat már el is telt.

Szigetmonostor, 2005.

MINT A CIPŐ

A hűség nem mutatható
nem is kézzelfogható
a hűség van vagy nincs
nem kell hozzá karbilincs

van ami összetartozik

mint cipődet veszed
vigyázza a léptedet
de
nem furdal lelkiismeret
ha a homokban mezítláb
lépegetsz

hordható
akirejő
kölcsonadható

a gomba módos szaporodó

- bátor legyél,
ha újra fölveszed,
megtörténik, hogy rosszul
tapossák ki neked-

..sárból megtisztítható
cérnával összevarrható

ha meghalunk kidobható.

Győr, 2005

RÉVÜLET

Manapság a vidámparkban kell elkezdni.

Hintahajó.

Elfelejt kísérni, hátramarad,
csak később követ a lélek.

Mint egy bukkanó a hullámvasúton,
vagy ha akarom a kanyarban félek.

Dervisek táncát, váltott jegyért cserébe,
Forogjon a világ fenéken ülve.

Szavakba önthetem?

Ki nem alszik, hanem engedi
hogy tényleg megtörténjen,
Átkelhet a réven.

Egyenesben könnyű,
Ha lassít azon vigyázok,
hogy aki elől van ne legyen
alul, sem mellettem, néha hozzá
koccanok, de máris visszapattanok.
Gyorsulva hátramaradok, még jó
hogy kapaszkodok.. Az egyensúllyal
ilyenkor semmi probléma nincsen,
hanem a kanyarok:
ha sikerül, hogy átéljem
hajlok az íven, ferdülve.

Van egy pont, ameddig engedem
ez a bizalom szintje
azt hiszem.

Mostanában ez a határ gyakran egyezik.
Ez a remény.

Van, hogy a motorozás,
de minden mesél.

Budapest, 2005

TÁLTOSVERS

A sámán is csak ember.
Ezer éve hurcolom a
kódokat, ilyeneket
szülünk mind valamelyik régi
Öreganyám óta:
Egy furcsa torzulás okán
beavat a falka, megtanít
beteg lelkekkel birokharcot
vívni, a láthatatlan dolgokkal beszélni.
Valamikor rendhagyóság adott rá okot, de a sors nem
mindig arra hivatott - elvesztek sokan a másvilág,
a menny, a kárhozat kapuján, akik életükben
örökkévalóság után kutatva az alvilág egyik
bugyrába kukkantva nem tudták mire vélni a tisztulást.
Erre születni kell, a testeden jellel, ha nincs rajta elég,
Hát fessd fel..

Volt aki bírta, kibírta, de ki.
Mutassa, mutassa meg valaki!

Budapest, 2006.

VÉGÍTÉLET

SZELETELŐ

Sárga-fekete
a világ két vége
neked csak ez van
te szívnek rémképe.
Nem hiszem hogy fent vagy
oszt letről semmi sincsen
de te leszel az első
ha így teszel egy belső
gondolat érted, van valahol
félben, talán kinyírod
talán megérted.

Az a bajod kedves
a fejed nagyon nedves
hátra van még a feketeleves.

Fenem a bicskám
készítem a rendet
holnapra a darazsat is
szeletelve kéred?
-a sárgája ebédre, a fekete csík
félre, nem teszem a kedvedért sem
bele a szemébe.
Szánom a vétked, egy
gondolat érted, van valahol
félben, talán kinyírod

talán megérted.

Az a bajod kedves
a fejed nagyon nedves
hátra van még a feketeleves.

Angyalok halnak
angyalok mennek
de rettegő énekem
megsúgja neked:

a fekete angyalod nem én leszek.

Budapest, 2005.

A HÁROM KÓBOR EB

Az öreg hegyen innen és túl
kóbor kutyák élnek vadul
üvöltve, vadászva, ázva
éjjelre rókalyukban hálva.

Egyik tanyáján az élelem
mindig csak az mi megterem,
emberek után mi megmarad
vagy ha tőlük, úgy nem harap.

A másik évek óta már vauu
vakvarjúnak tanul -vakul
vak repülés, szabadesés
vagy károgó falnakmenés.

A harmadik a telet várja
olyankor Faggyal kél a nászra
ha jól csinálja, jövő nyáron
újra eljő a fagyos halála.

ESIK

Ha ez most télen lenne,
biztosan hónak esne.
Olyan az egész város,
mint fekete Karácsony
előtti várakozás,
amikor reméled,
hogymajd a fehér
utakon szánok repülnek
találgatod, hogy lesz-e
és úgyis tudod,
hogy olyan kár
kérdetni milyen lesz:
az eső mondja már.

Te tudni véled,
tudod mi téged
arra készíted, hogy érezd
a hangulat a mának áll,
de én hallgatag vagyok ma
csak egy lyukas ponyva
alatt figyelő ázott, torz alak
és ha élek a mának
a szürke, lucskos fáknak
nem igazán értem
hogyan talál rám
a következő percben
a legnagyobb kaland.

Vagy a nap süt ki
vagy én kezdek az esőben
táncolni, egy hónapja
már hogy erre gondolok
de még mindig semmi
ráutaló magatartást
nem mutatok.

Budapest, 2006.

Fénymadár

Üres ingek
hajló könyökkel lebegnek
a zöldellő fűben,
szőlőt szed kezük helye
az orgona ágak tövében.

Egész nyáron csak esett,
minden hónap vége
egy remélt szüret,
a házakon az eresz
nem bírja már
lehúzódik ablakom elé
és beszél hozzám:

Madár voltam, felröppentem
kalitkádba bekerültem
bár nyitva van az ajtaja
nem látom hol van az ablaka.

Fénymadár, indulna már
de a sötét ajtó magába
zár, reszketek és
fázom, mostanában
elkerül az összes
gyönyörű álom.
Miért az árnyas
fák alatt várom

ahol többé nem lehet
hogy a nap életre keltse
a csillogást a víz felett.
Olyan nagyon könnyedén
ahol a tűz-víz összeér.

Megyek, az üres inget
magamra veszem,
billegek és szedem
a szőlőt, szedem ami
ősszel ér, és minden
eső idején megkérdezem:

Láttad hol él a fénymadár?
Víz tetején cikázva
a nap villanó szikrája
mindenhol, vagy bárhol lehet
csillanó kis fényjelek.

-Engedd ég, hogy az legyek.-

Dunaszerdahely, 2005.

INTUVÍZIÓ

Bátraké a szerencse,
a gyáváknak meg az
égen a Nagymedve sem
mondja meg. Tudják, ami úgyis
megtanulható,
de a gondolat mire való?

Intuvízió,
gyere ki a gyár elé
Intuvízió,
te mindent megálmodó
Intuvízió,
ne engedd hogy úgy legyen
ahogy engedik rengetegen.

Bátraké az érzelem,
a gyávák a tudás hatalmában élnek
bár mostanában
minden mikro-csippeken
kihozható,
a jó sors nem tanulható!

Intuvízió,
gyere ki a gyár elé
Intuvízió,
te mindent megálmodó
Intuvízió,

ne engedd hogy úgy legyen
ahogy engedik rengetegen.

Budapest, 2006.

TIGRIS PÁRDUC BÖRBEN

Fröccsen a kosz
ha eldobogsz,
a tócsát
fölkavarta már
előtted az a majom csapat
mi elhaladt..
Jönnek mennek, de neked
sziklákra kéne menned
ja, hogy voltál?
De most élni,
horzsolni, félni,
felülről meglátni,
gyönyörködni,
leugrani
valami óriás
dunyhák közé,
felnézni az égre
nevetni az ujjad
hegyét ahogy
marhaságokat
rajzol a vége.

Ereszd el magad,
ereszd szét a falat
ami körbevesz,
nem védelmez.
Furcsaság, némaság

de nekem ami beszél
a vágy, a tompa
karom nyomok
ahol vagyok.

Elfelejtetted a titkot
elcserélted a csíkos
pongyolád
és nem érted
hogyan kaptál érte
bár pöttyös
de mégis ugyanarra való.
Mostanában figyellek
egy ideje pöttyökből
csíkokat faragsz
de az marad
és te sem leszel szabad.

Ereszd el magad,
ereszd szét a falat
ami körbevesz,
nem védelmez.
Furcsaság, némaság
de nekem ami beszél
a vágy, a tompa
karom nyomok
ahol vagyok.

Tüzet raknak máshol
az emberek,

egyre többen vannak.
Máglyájuk lehet
csíkos, pöttyös,
vagy éppen steppelt
anyag, mindenki azt
beszéli, valahol messze
ég a láng.
Keresned kéne
csak a magad örömére,
és tudjad meg sosem leled
de amíg keresed
az megmutatja, hogy
boldog lehetsz
így csíkos pongyolán.

Ereszd el magad,
ereszd szét a falat
ami körbevesz,
nem védelmez.
Furcsaság, némaság
de nekem ami beszél
a vágy, a tompa
karom nyomok
ahol vagyok.

Szigetmonostor, 2005.

ARCA VAN

Arca van, nem is jó és nem is rossz,
nem mutatja, nem akarja
és nekem pont ez kell,
egy ilyen elindulás,
menni felé, a nem is tudom hová
minden bátorságom összeszedtem
ezért elkerülöm váratok ha kell,
az enyémnek is melléfutok
azt sem tudom hol szaladok.

Hiányzotok.

Ott van mindenem nálatok.
Csak azt kérem, hogy emlékeimre
vigyázzatok helyettem egy kis időre
jövök én még erre. Valamit csak kéne
tudnotok, de nem tudom hogyan mondjam el
mert magam is csak akkor értem, amikor már
odaértem, ahová tegnap mentem és ma hajnalban
onnan jövet kerestem, de nincs idő, megy a nap,
nem kéne most egy kicsit várnotok?

...

Ha meglátom, nektek kell majd elsőnek tudnotok.

Budapest, 2005.

A SKIZOFRÉNIÁTÓL VALÓ FÉLELEM HALÁLA

Szám szerint kettő végtelen van,
bár nem tudom pontosan hogyan,
talán az egyik lent, a másik fent,
vagy elől és hátul, vagy egymás mellett.

Jobb és baloldal. Ez elég kézzelfogható..
Lehet úgy helyezkednek el,
amit nem is értek,
talán a tengerben úszva érezhetnék,
valami újabb dimenziót.

Más látómező kellene, mező nélkül
látni, ezt akartam éppen megfejteni,
amikor rájöttem, nem érdekes hogyan
vannak ezek egymáshoz képest, mert
úgyis az enyéme.

Persze, ez nem olyan nagy szám.
Mindenkinek van kettő ilyenje,
de ezt érezni és nem ketté hasadni
agyféltekékre, ez egy jó esély
eggyé válni azzal a kétféle
anyaggal. Magamból építeni a
pilléreket, átjáró folyosókat,
le-föl páternosztereket.

Középre engedni,
a keletkezőt figyelni,
s tenni, amit lehet.

Skizofrénia ég veled.

ODAFELÉ

Az utolsó menedékem is megtalálod,
elpusztítod,
Mert semmim nem maradhat,
ha akarom a mindent.
Az életemet kell fényképeznem, már értem.

-Most pereg a filmem.-

Nincs pihenő,
Átjutottam a kereszten
nem határ többé a bőr, mely eltakar
az igazság elől.
Része vagyok annak, amit kívül kerestem
a végtelen: Benned kezdődik és
a vége bennem.
Nem tudom
Értetni, nem is akarom!
Érzem és nem harcol,
Megöltem és tudom, hogy él,
éppen annyira, ahogyan kell.
Féltem, nem akartam meglelni az utolsót,
mert tudtam, akkor majd tovább kell mennem.

Hát itt van. Enged.

Budapest, 2006.

LOBOGÓ HAJ

Hiszek az örök változásban
hiszek abban, hogy mindent
lehet.

Tudom, hogy bősztít és
és tudom nem engeded
magadnak, amit úgy szeretnél
és fáj nagyon, hogy a kardod
a szívedben tartod, pedig az ég felé
kellene raknod a hegyét,
gyógyítaná a szeretet míg élsz
a helyét.

Virágot szedtem neked, már
kidobtam az ablakon, maradt
még egy kígyóm, van még lánc..
-azt eldobom.

A kígyóval nem tudom mitévő legyek
a méregfoga kihullott már
-elég öreg, de emlékeztet valamire
ami egykor összeért, szaladhatnék
én is érte, mint a lenyecsfeőzelék.

Budapest, 2006.

SUHANÁS

Nem vágyom utazni,
messzi távolban utánozni
valamit, ami dübörög odabenn.
Ó, hogyan mondhattam volna el Neked,
hogy amit máshol találánk,
velünk van már ideleenn.
Én csak úgy lennék veled..
csak tudnám, hogy szeretnéd-e, hogy
melletted legyek.
Egyszer Firenzében, egy mámoros éjszakán
szobrokat néztem, ahogyan állnak
a téren. Azok a sziklák annyi simogatást kapnak
a vándor éjben, tudtam, hogy a varázslat
nem jöhet értem, de ha megtaláltam nem mozdulnék
talán soha már.
Ahogyan beszélsz és elmondod mi fáj,
olyan, mint a krétai tenger földrengés után,
amikor partot érnek vad hullámai,
széttörött kagylóhéjjak a maradványai,
de alul, a mélyben minden ugyanúgy marad,
a fenéken az a homok éppen ugyanaz, mint
amit a hullámok a lábamnál csapkodnak.
Na igen, az kaland..

Olyan szomorú a bolondok sorsa
Vannak álmaik, elefánton a bolha.

Budapest, 2007.

SEBHINTÓPOR

Arcul csapott,
mire odamondogatott.
Ez itt a másik
erejétől szomjas,
Az meg jóllakott,
miközben mindenről
lemondott.
Borzas maradt a
lelke,
jött egy másik
emberke,
Aki mindig jólfésülte,
a kócos meg észre sem
vette,
csak vigyorgott,
majd egy jó nagyot
a hagymás kenyérbe harapott.
Míg az olajtól folyt a könnye
a lábában valaki csendben felbukott.

-Elestél? A térded felrepedt gyerek,
Hús-vér szervezet teli tudománnyal,
mely már évezredek óta papírra vetett.
Újraírni nem, csak folytatni lehet,
de mindig az elejétől kell kezdened.

Visszatekintve sete-suta ovis,

nagyobb cipőben lépked,
de folyton belebukik.

Aztán a kisgyerek. Alkot, rombol.
Játszik csak veled. Veszélyes kísérletek
reakciókról. Pofonok, nadrágszíj,
kinek, merre, hol. Érted van minden,
mondta is apád... - hát jól jegyezd
miből tanultál, s dobd el mi felesleg.

Ha felnőve megtanulsz hátranézni
papírrá lehet a gondolat,
mely minden időkből távolba mutat.

Most csak várj, figyelj, Ő is kamasz.
Küzd, mert mutatni akarja, hogy
nem vigyázol rá, sem magadra,
sem fiadra, sem arra, ami várhatna.
Engedd, hogy bántson, hogy fájjon!
Elmúlik ez is, begyógyul meglátod.

Pszt, ezek defektesek. Ne figyelj rájuk.
Csak magadra. Nekem se hidd el,
Őrült az emberiség.

Csak te tudod, magadnak álmodj
Mert amit olvasol
Nem a te világod.

A tiéd szép, mert vigyázod.

Budapest, 2005.

SAJNÁLATOS ESET

Van, hogy küldök galambokat.

A múltkor a lábára erősítettem a kék szalagot.

Levelet nem írtam, mert annyira
félreérthető. Szerettem volna,
hogy Szoltó a küldeményem masniját
oldja el, és tegye a többi kékhez.
Aztán a madaram úgyis hazatalál.

Szoltó jött, a galambot hozta.

-Úgy látom megszökött. Mondta.

Budapest, 2006.

KARNEVÁL

Mondat: A karnevál itt annyi, mint az igazság ott,
és ami ott jelmezbál, az itt varázslattá vált..

Az angyalok azt súgják nekik..
Ti meg ezért üldöznétek
máshová a szeretet őrszemeit?
Közel az idő, közel a fény,
közelben figyel az a személy...

Némán ordító szellemek ülnek a nyakatokon
Elprédált mondatok csüngnek az ajkatokon
Sokszor gyújtott gyertya, sok apró tűzzel ég
Közöttük áruló távolságot hozhat a sötét.

Meghalni fáj, meghalni hamarabb, meghalni élve, ..
-Megtisztulni kéne.
Kezdem, rendben, legyen ez az első, ..
-Közben is teheted, végtelen az erdő.
Kivágom a fákat, legyen utam benne, ..
-Míg a fákat vágod maradsz pont mellette
Álarcok nélküli viszonyítások.
-ez túl merész gondoljátok.
Az élet színes forogtatag,
-minden ember amolyan kaland.
Farsangi jelmezen a medve, róka és a nyúl,
-embertelen embernek öltöztek valahol.

Budapest, 2007.

ÖNKRITIKA

Olyan jó újjászületni.
Az ember megint meztelen.
Van olyan mocsok, ami úgy ragad, hogy
Lemosni többé nem lehet.
Megint meg kell halni.
Nehéz, pedig tudom utána megint,
csak én leszek.
Belehalni a semmibe csak úgy lehet,
ha valamit
felismerek. Jó megtanulni az ilyet,
nemrégén abba haltam bele,
hogy észrevettem
a meghalás rabja lettem.
Drog lett nekem a halál,
dopping a születés.
Nem.
Fordítva, vagy egyszerre.
De a legjobb, hogy így meg
semminek a Földön nincs értelme.
Szevasz tavasz!
Hülye vagy, mint mindig!

Budapest, 2007.

RÉS

Amikor akarja, hogy a karja
fonja körbe a nőalakot.

Nem tudja, hogy ahol bújnak,
ott lógnak az árnyak.
Nincs ölelés, csak egy rés,
ami összefont karok közt egy
jó kötés, de csak árnyak, mik közte,
az árnyak, az árnyak, mik közte,
Közte, Kössz TE!
Nem lehet ott, de ott, hiszik, hogy semmi
nem fér el ott, de érzik és félik
a lelógó rémek kérdik:
Még mindig elhiszitek?
Vagy csak félitek, mert tátong ott valami,
ahol semmi sem kéne legyen, mert
az egy másik, az egy nem te vagy,
és ez már olyan fájdalmas, de örökre így marad..

Lakik benne angyal is, de a karja, akarja és
a karja húzza bele a nő alakot, nem a lényét, vagy a fényét,
csak egyszerűen a szépjét, ami elvonul, szótlanul,
teszi a dolgát ott alul, de semmi nem marad belőle télre,
mert nincs ölelés, csak olyan,
amibe bele fér a rés,
hol az árnyak súgják:
ez megint csak tévedés.

RÉSZVÉTEL

Bukik egy angyal a nappal,
Rosszcsont szarvait visszahúzza,
engedi hatni a jelent.

TRÜKK

A vég nélkülit végignézni,
ami akadálytalan nem gátolni,
a mérhetetlent tudni mekkora,
a túláradót engedni, noha
nem szűnik soha a tudás,
hogyminden kimeríthető,
de túlságosan erős a készlet,
hogyaaz a legtisztább érzés
az a mérhetetlenül létező tervet szó:
Megmutatja, hogy kifogyhatatlan.

Nyugalmat keresni szertelen,
Szelídíteni szörnyeket meztelen,
árverésen segítséget kikiáltani,
- felbecsülhetetlen.. mondaná valaki.

Mindenem adnám, megtarthatnám?

- A japán gyerekek olyan autót alkottak,
amit mókuserékbe zárt hörcsögök hajtottak. -

Budapest, 2006.

RÉSBEN

Akik a részbe mennek,
Bemerevednek.

A csónakban,
Az egyben,
Sosem eveznek.
A részben nem kell
Sem ok,
Sem fegyver,
Sem ember,
Sem tenger.
A részben
Csak egy kell,
Csak egy kell.

Valami olyan,
Ami selyem alatt
Meglél.
Félni sem kell,
Kérni sem kell,

Ez már így jó
most ereszd el.

Budapest, 2007.

SZÁRNYAK

Kettéhasadt jelenben élek,
Kétféle rendszer
Kétféle élet.

Az egyik olyan, mint a kotta
Ritmusa
Nem kell hozzá szenvedély
Sem érzés,
Ütete elhozza a megértést
Tisztán és csendben
Ez egy belső mosoly
És a ritmus sem komoly.

A másik, a dallam, a fény spektrumok.
A színek, eddig csak dühödt
Vágyat, szerelmet meséltek.
Elzártam tőlem messzire,
„Mert az a másik, az a tiszta
Kell ide.”

Végre megértettem, zenét figyeltem
Füldugóval, és egy mutatóval
Feketét és fehérét álmodóval.

Mostanság valami belül
Melenget.
Valami mégiscsak megmaradt,

A legjobb, hogy engedem,
Fölengedem.
Ha kiér a lángja, az lesz a
Napocska párja,
belül lakik a tűz szikrája.

Mert az emberek ikerlángokban
égnek,

az egyik láng a NaP reménye,
a NaP-é, de nem azé, amelyik eltelik,
hanem a korongé, de annak is a másik,
igazi léte, amelyik nem erősebb,
mint a gondolat,
éppen annyit mutat, hogy a szem
megnyugodva nyitva marad.
Egy fénygömb, ami felülről érkezik,
szabadon dönt úgy, hogy csatlakozik.

A gyertya lángja sem önmaga,
csak szándék,
önnön szándékából kell fellobbannia.
Eredete a Földből származik,
alulról érkezik és ha fellobban
csatlakozik.

Így történik, mikor angyal születik.

Ember-e két dolgot addig nem éri el,
Míg-e két láng nincs közel.
Egy másik sem hozhatja el,
Mert aki valamit kívülről akar,
Annak a tűz elfogy hamar,

vagy éppen ég,
mint a hamvadó
cigarettavég.

Budapest, 2007.

Az erkölcs egy kívülről érkező elvárásrendszer.

Az erény bennünk van.

A morál egy olyan mérleg nyelve, aminek a serpenyőibe szubjektíven teszünk olyan dolgokat, amiről hiszünk, vagy amiről tudunk.

Amiről hiszünk, az nincs, amiről tudunk, mindig változik.

Szeretettel: Kopcsó Andrea